

SLUŽBA KÁZANIA PRI SOBOTNÝCH BOHOSLUŽBÁCH					
Zbor/dátum	3	10	17	24	31
Trnava	M. Kern		F. Varga	K. Badinský	S. Kern
Sereď	S. Ondrušek	K. Badinský	D. Dubovský	S. Ondrušek	K. Badinský
Piešťany		M. Kern	K. Badinský	P. Michailowsk	

	PRAVIDELNÉ TÝŽDENNÉ STRETNUTIA	MIESTO	ČAS
Utorok	Genezis, štúdium Biblie	on line	18:00 hod.
Štvrtok	Modlitebné stretnutie	on line	19:00 hod.
	Stretnutie učiteľov sobotnej školy	on line	20:00 hod.
Piatok	Študijná skupina - Genezis	on line	19:00 hod.
Sobota:	Sobotná škola	zborny	09:00 hod.
	Kázanie z Božieho slova (on-line/ trnava.casd.sk/YouTube)		10:45 hod.
	Popoludňajšia pobožnosť		14:00 hod.

NARODENINY:

„Všetko teda, čokoľvek by ste chceli, aby vám ľudia činili, to aj vy im čiňte. Lebo to je zákon aj proroci.“ (Matúš 7,12)

Trnava	Sereď	Piešťany
7. Gabika Kabová	15. Pavol Šimúnek	28. Margita Kabová
9. Beáta Kabová	24. Dominika Fajnorová	

(pokračovanie) My sme čakali, že zničí Rím, že odstráni Veľradu, že zničí moc diabla, ale On to urobil úplne inak. Zlo premáha tým, že mu poskytuje priestor, aby sa mohlo stále viac rozvíjať. Satanovi dovoľí odhaliť všetko jeho satanské zlo. Božia všemocnosť vždy koná v rozpore s tým čo si myslíme my. Božia všemocnosť oslobodzuje, tak že prináša na kríž. Ukazuje cestu aj tým, keď dovoľí utrpenie svojich. Dovoľí, aby tvoja viera bola rozbitá na tisíc kúskov, lebo len potom mu začneš rozumieť. Preto sú pre Krista slabosť, prenasledovanie, utrpenie a strach prostriedkami, ktorými zachraňuje a povzbudzuje. Preto sú pokorní a pohrdaní vždy jeho deťmi, ktoré miluje a ktorým je obzvlášť blízky.

Stojím pre Ním v úžase, nerozumiem, ale už to nebolí. Už sa nepotrebujem dotýkať Jeho rán, pocítil som totiž moc Jeho srdca a potom už žiadny dôkaz nepotrebujete. A tak som mu povedal len to čím bolo v tej chvíli naplnené moje srdce: „Môj Pán a môj Boh.“ (KB)

KONTAKTY:	BOHOSLUŽBY:	DOP / POPOLUD.
Zbor Trnava, Kapitulská 23; trnava.casd.sk		9.00 / 14:00 hod.
Zbor Sereď, Školská 1, Dom kultúry 1. poschodie; sereď.casd.sk		9:00 / 13:30 hod.
Zbor Piešťany, Zavretý kút 113; piestany.casd.sk		9:30 hod.
Kazateľ: Karol Badinský, ☎ 0905 302 793, kbadinsky@gmail.com		

CIRKEV ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

TT ADVENT JANUÁR 2026

SPRAVODAJ PRE ZBORY TRNAVA, SEREĎ A PIEŠŤANY

Tomášova spoveď

Asi som pesimista, tak nás iní hodnotia. Vidíme svet inak, ako niektorí iní, ale to je asi normálne. Prišiel som k Ježišovi, lebo Jeho učenie a pôsobenie ma priťahovalo. Nepodobal sa na nijakého učiteľa našej doby. Bol taký obyčajný a prirodzený a to bolo na ňom príťažlivé. V tom čase za ním chodilo veľa ľudí a je treba povedať, že mnohých vyrušoval, zneisťoval v ich vnímaní sveta a viery v Boha a Jeho kráľovstva. Niektorí si dokonca mysleli, že by mohol byť Mesiáš. Iným prekážalo, že v Jeho pôsobení nebolo nič čím by prejavil záujem národa o oslobodenie. Rimania v našej krajine – to bol náš problém, a Jeho sa to takmer nedotýkalo. Nehovoril o tom, nenechal sa zaviesť do tejto témy a to spôsobilo to, že ľudia neverili, že niekto s takýmto postojom by mohol byť Mesiáš.

Ale robil iné veci – kázal o nebeskom kráľovstve tak, že sme mali dojem, že nás tam doslova prenáša. Pri Jeho slovách sme necítili tiaž našich ťažkostí a po stretnutí s Ním sme z toho žili niekoľko dní. Keď sme potom šli domov tak sme zabúdali na Rimanov aj na ťažký život a ďalšie naše obľúbené témy. Uzdravoval ľudí z malomocenstva, slepoty, ochrnutia tak prirodzene ako keď my svojim deťom podávame chlieb.

Všimol si ženy, dokonca aj také, ktoré sme my ostatní prehliadali, alebo sa od nich odvracali, lebo podľa našej mienky si iné ani nezaslúžili. Chodil cez Samáriu a dokonca sa tam zdržal medzi nimi niekoľko dní. Boli sme tam s Ním. Keby mi niekto predtým povedal, že sa budem rozprávať so Samaritánmi a vidieť ako sa im podáva Božie Slovo, tak by som sa tomu vysmial. Pre mňa ako Žida to bolo nepredstaviteľné, poburujúce a odporné. Preto sme sa modlili: „Bože ďakujem ti, že som sa nenarodil ako žena, pohan alebo samaritán.“

Je pre mňa zvláštne, že sme tam boli, všetci dvanásti. Viete prečo? Je na to jediné vysvetlenie – kvôli Nemu. On bol tá sila, ktorá nás držala. Jeho krása a Jeho slovo boli jednoducho silnejšie ako odpor, s ktorým sme vyrastali voči niečomu a niekomu mimo nás – mimo nás verných a spravodlivých Abrahámových potomkov.

Na niečo som zabudol. Ešte som sa vám nepredstavil. Volám sa Tomáš. Pochádzam z Galiley, ako vlastne všetci ostatní učeníci, okrem Judáša. Vlastne ani neviem poriadne sám ako som sa stal učeníkom. Chodil som tam, kde som vedel, že bude On, chcel som Mu byť najbližšie. Pre mňa bolo veľmi dôležité čo som počul. Viete, ja neviem, či to čo som je požehnanie lebo prekliatie. Ja tak skoro len tak niečomu neuverím. Od detstva som bol takýto, opatrný, neveril som hocičomu, čo kamaráti rozprávali, aj keď sa to ostatným páčilo. Nestačilo mi, že niečo je zaujímavé a mnohých to strhlo. Som proste taký. Potrebujem premýšľať, zvažovať, či to môže to byť tak, ako niekto hovorí.

Keď som počúval Ježiša, tak som si pripomínal čo napísali proroci, ale aj to, čo hovoria iní ľudia a musím priznať, že napriek mojej povahe som Mu veril. Jemu som veril. Vždy mal niečo čím odstránil moje pochybnosti a obavy. A bolo pre mňa prekvapením, že keď si vyberal svojich učeníkov, prišiel aj ku mne, položil mi ruku na rameno a potlačil ma medzi tých, ktorých si už

vybral. Nikto z nás si nebol istý, že tam bude, vlastne sme ani nevedeli, že niečo také sa uskutoční. A nikto z nás sa tomu ani nebránil. Neboli sme nijaká vybraná spoločnosť. Medzi sebou sme sa o tom často rozprávali, že prečo si nás vybral, a neprišli sme na to. Takto spolu sme prežili tri roky. Občas sme sa vracali k svojim rodinám, zvlášť ten prvý rok. Nikto z nás presne nevedel čo bude zajtra. Nechávali sme ho občas samého, ale vždy sme sa k Nemu vrátili. Napriek tomu, že sme mali radi svojich z rodiny, znovu a znovu sme sa vracali k Nemu.

Keby ste to zažili, čo znamená mať možnosť byť tak blízko pri Ňom, tak by ste mi rozumeli. Aby som bol trochu viac osobný, tak vám chcem povedať, že On zaplátal dieru v mojom náboženskom živote. Odrazu všetko dávalo zmysel. Nemusel som sa nútiť ísť do synagógy, nepotreboval som pochybovať, ako to bolo pre mňa prirodzené. On tú dieru zaplátal nielen slovami ale celou svojou osobnosť, svojim pôsobením. Ak vznikla nejaká otázka, nedorozumenie, pochybnosť vedel som, že On to vyrieši. Nie hneď, ale On našiel čas a spôsob kedy to bolo také presvedčivé a silné, že sme Mu boli vďační, že sme sa naučili aj čakať.

Nevedel som si predstaviť, že by som mohol žiť ďalej bez Neho. Bolo mi ľúto tých, ktorí za Ním chodili, len aby sa pobavili, alebo aby sa mohli predviesť pred ostatnými. Bol som niekedy aj nahneván ako môže byť niekto taký tupý a slepý. Keď som nad tým premýšľal, tak som si uvedomil, že napriek môjmu pesimizmu a sklonom k pochybovaniu by som bol ochotný za Neho zomrieť. On totiž zosobňoval všetko čomu sa dá veriť a prečo sa oplatí žiť.

Bolo to vtedy keď sme sa dozvedeli, že Lazar ochorel. Čakali sme, že pôjdeme hneď do Betánie aj s poslom, ktorý to prišiel Ježišovi oznámiť. Nešli sme, posol odišiel a Ježiš povedal, že tá choroba nie je na smrť. To nás upokojilo. O dva dni Ježiš povedal, že tam ideme. Povedal nám, že Lazar zomrel. Viete, Betánia bola veľmi blízko Jeruzalema. A v Jeruzaleme už niekoľko mesiacov čakali kedy sa Ježiš objaví aby ho mohli zajať. Všetci sme vedeli, že Veľrada ho chce odstrániť. Oni si nájdu spôsob ako to urobiť. A tak sa ostatným tam ani nechcelo ísť, mali strach o seba. Ja som bol prekvapený z ich reakcii. Povedal som im, „samozrejme, že ideme s Ním, aj keby sme mali zomrieť. Snáď Ho nenecháme tam ísť samotného.“

Ježiš Lazara vzkriesil, a keď som tam stál pred otvoreným hrobom a počul Kristov hlas, tak som prestal dýchať, zostal som ako prikovaný k zemi. Pozeral som sa smerom k jaskyni a potom Lazar, náš priateľ, odtiaľ vyšiel živý. Všetci sme zostali na okamih zdesení, ale potom prepukla taká oslava Boha, že to museli počuť až v nebi.

Ale potom o pol roka sa stala najhoršia vec aká sa mohla stať. Prišli sme spolu všetci do Jeruzalema, prežili sme niekoľko krásnych, vzrušujúcich aj kontroverzných udalostí. Najsilnejší zážitok sme zažili vo štvrtok popoludní, v predvečer Veľkej noci. Celé popoludnie aj večer sme strávili spolu, - my dvanásti a Pán. Veľa nám toho povedal, pred večerou nám všetkým umyl nohy – zostali sme šokovaní. Potom odišiel Judáš a my sme nevedeli prečo. Ježiš začal hovoriť o zapretí, že ho všetci zaprieme – nerozumeli sme prečo to hovorí a čo to znamená. Nakoniec sme išli do Getsemane a On sa tam dlho modlil. My všetci sme zaspali. Nakoniec tam prišli nejakí ľudia, s vojakmi a viedol ich Judáš. Prišli Ježiša zajať a odvieť. Ježiš sa im podvolil, tak ho odviedli, my všetci sme zbabelo ušli. Potom sme sa nejako ešte nad ránom stretli a boli sme z toho všetci šokovaní. Prečo sa to stalo? Prečo sa Ježiš nebránil? Prečo tam bol Judáš – čo to bol za plán? Večer predtým, než sa to stalo, sa Ježiš s Judášom o niečom rozprávali, ale nikto z nás tomu nerozumel. Vyslobodí sa? Je to len nejaký zámer, ktorému nerozumieme?

Oni ho však predviedli pred Piláta a nakoniec odsúdili. Príšerne Ho mučili. Celé telo aj hlava, všetko bolo skrvené a zbité. Ťažko sa mi o tom hovorí a nakoniec ho popravili – On skutočne zomrel. Nechcem preháňať – ale vtedy som zomrel aj ja, moja viera. Ako je možné, že Niekto s takou mocou, Boží Syn ako sme tomu verili, Mesiáš, ktorí mal všetkých zachrániť? – zomrel.

Prepáčte mi, že teraz budem hovoriť viac o sebe – ako o Kristovi. Chcem aby ste ma chápali. Nie kvôli mne, ale kvôli Nemu. V skutočnosti som nezomrel, aj keď som si to prial. Závidel som Judášovi. On to najhoršie, čo sa Ježišovi stalo, nevidel a neprežil.

Ja som to zažil a moja viera pri tom zomrela. Všetko čomu som veril je rozbité, zničené. Nezostalo nič len bolesť a nezahojené rany. Všetky moje rany predtým On vyliečil a teraz je mŕtvý. Ako ja môžem ďalej žiť v tomto svete? Vo svete ktorý zabil môjho Pána? Ako veriť Bohu, ktorý nezasiahol? Načo všetko bola tá viera?

Keď som si večer líhal do postele, tak som sa desil rána, lebo som vedel, že budem musieť čeliť niečomu čo ma ubíja za živá a neviem tomu vzdorovať. Dúfal som, že ďalšie dni by to mohlo byť lepšie, že čas niečo zahojí. Nezahojí, neverte tomu. Čas nemá tú moc. Bolo to stále horšie a ja som nevládal.

Ešte horšie bolo to, že som stretával Petra, Jána, Filipa a ďalších a oni začali fantazírovať, vraj vstal z mŕtvych. Bolo mi ich ľúto. Uvedomoval som si, že to čo sa stalo každý z nás prežíva inak. Peter často aj predtým hovoril niečo, čo sa neskôr ukázalo ako nepravda. Teraz si svoju bolesť rieši falošnou nádejou, že sa niečo zmenilo, že On vlastne žije. Chudák Peter – každý z nás trpí svojim vlastným spôsobom, svojou povahou. Každý to prežíva inak. Ja som si nebol istý sám sebou, ani ja som nevedel ako skončím, ale jedno som vedel. Ježiš je mŕtvý a tak to zostane. Oni sa spolu stretávali, ja som tam nechcel ísť. Táto kapitola je pre mňa uzavretá. Predtým som niečomu veril a vtedy to bolo krásne. Teraz už nerozumiem a neverím ničomu. Nechcete odo mňa, aby som povedal, že verím, keď veriť nedokážem.

Mám dosť ťažkostí so zvládaním bolesti v mojom živote a nemám silu riešiť halucinácie niekoho, kto to chce takto zvládať. Predsa ma však nahovorili, ale nebola to celkom ich zásluha. Už niekoľko dní vo svojej hlave počujem hlas, že by som tam mal ísť. Nedá sa tomu brániť, rovnako ako bolesti a tak som šiel medzi nich. Boli tam všetci. Začali rozprávať. Naskočila mi husia koža, mohli byť radšej ticho. Navečerali by sme sa a išli domov. Ale stále do mňa tlačili, tak som im povedal: „Pokiaľ neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch, ak nevložím prst do rán po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neuverím.“

Presviedčali, ale nepomáhalo. Snažili sa, ale bolo to ako by ma nepoznali. Ako by doteraz so mnou nezažili, že ja odmietam veriť rozprávkam a emotívnym prianiam. Ale zrazu tam stál On – Pán. Dvere nikto neotvoril a napriek tomu tam bol. „Pokoj vám“ – povedal. Pozrel mi do očí. Bol to taký pohľad aký som prežíval predtým. Pohľad skutočného človeka, ktorý nie je schopný povedať niečo čo nie je pravda. Odhrnul si plášť zo zápästí a z boku a vyzval ma: „Tomáš dotkni sa prstami mojich prebodnutých rúk a môjho boku, už sa netráp ďalej. Môžeš znovu veriť.“

Opona spadla, znovu to bolo ako predtým. Znovu ten istý Ježiš, ktorý má na naše otázky svoju odpoveď. My sme sa trápili svojou neverou, svojimi pochybnosťami. Rozprávali sme keď bolo treba počúvať a preto sme museli prejsť svojim údolím smrti. Ale neboli sme sami. On, náš Pastier, napriek tomu, že zomieral, nás viedol aj cez to tmavé údolie, ktoré sme si sami spôsobili. (pokračovanie na s. 4)